

HÍVOM A CSALÁDOKAT

Decemberi levél

Kedves családjaink!

Kedves házas- és családcsoportok a plébániákon, egyesületekben, mozgalmakban és mindenütt!

December Karácsony hava. A legtöbb ember az ajándékozással, a karácsonyi bevásárlással van elfoglalva. Isten ajándéknak adja önmagát, fogadjátok be Őt, és ti magatok is legyetek ajándékká azok számára, akiknek ajándékot adtok. Ez legyen ajándékotok igazi értéke.

Napjainkban a Karácsonyon teljesen eluralkodott az esztelen ajándékozás kényszere. Sokan nem is tudják, igazán mit ünneplünk ilyenkor. Szokás beszélni a szeretet ünnepeéről. Talán nem is járnak messze az igazságtól. Mi szeretnénk Karácsony lényegére figyelni: az Isten fia, a *Megváltó emberré lett értünk*, annyira szeret minket, hogy nekünk ajándékozta önmagát.

Az önmagát szeretetből nekünk ajándékozó Isten példáját követve mi is ajándékokkal lepjük meg egymást. Ajándékaink csak úgy jeleníthetik meg Karácsony titkát, ha ajándékozásunkat megelőzi az a szándék, hogy magam is szeretnék ajándék lenni a megajándékozott számára. *Ajándékot igazán csak annak szabad adnunk, akinek készek vagyunk önmagamat adni.*

Az igazi ajándék az önmagam odaajándékozásának őszinte szándékából fakad. Épp ezért *az ajándék minősége nem anyagi értékéből források, hanem az önátadásból.* Az ajándék lényege a megelőző szeretet, nem azért adjuk, mert valamit ezzel el akarunk érni, vagy, mert azt reméljük, hogy viszont-ajándékot kapunk, hanem mert örömet akarunk szerezni azoknak, akiket szeretünk. A kölcsönös öröm pedig növeli az egymás iránti szeretetet. Az igazi ajándék tehát maga a szeretet, minél többet ajándékozunk belőle, annál gazdagabbak leszünk.

Elanyagiasodott világunkban lassan mindennek az értékét pénzben fejezzük ki. Kezdjük azt hinni, hogy ajándékunk pénzbeli értékét a szerint kell megválasztanunk, hogy mennyire szeretjük a megajándékozandót. Akinek értékesebb ajándékot adunk, az még jobban fog szeretni minket. Pedig *a szeretetet pénzen nem lehet megvásárolni*

Az sem mindegy, hogy miért adjuk az ajándékot. Sokszor azért adunk valakinek ajándékot, mert szeretnénk megnyerni jóindulatát, vagy így kifejezni hálánkat, tiszteletünket. Máskor pedig azért adunk különösen értékes ajándékot, mert nem akarunk lemaradni, szégyellnénk, ha a sógor megint jól lefőzne minket. Versengünk, hogy ki tud a gyerekeknek drágábbnál drágább játékokat venni, ők meg már nem is tudnak örülni ajándékainknak, annyi játékuk van, hogy az újat nem is méltányolják. *Legyen ajándékozásunk indítéka mindig a szeretet.* A szeretet nélküli, számító adakozás inkább üzleti vállalkozás, mint ajándékozás. Mennyire nem vártak viszonzást ajándékaikért a napkeleti bölcsek, amikor a jászolban fekvő kisedd Jézus előtt megnyitották kincsesládáikat! (vö. Mt 2, 11)

Karácsonykor Jézus Krisztus önmagát ajándékozza nekünk. Az ajándékozás önmagam ajándékozását fejezi ki. Már az adventi időben *legyünk figyelmesek azok iránt, akiket meg akarunk ajándékozni*, ne csak az ajándékkal rontsunk rá, hanem már most szeretettel forduljunk felé. Legyünk gyengéden figyelmesek a közvetlen családtagok iránt, a távolabbiakról legalább telefonon érdeklődjünk. Karácsonyi üdvözlőlapunk se csak sztereotípiá legyen, hanem őszinte önközlés és érdeklődés motiválja sorainkat. Ugyanakkor Jézustól azt is tudjuk, *hogy Isten előtt sem kedves az ajándék, ha közöttünk, emberek között harag, békétlenség van.* „Amikor tehát följajánlod adományodat az oltáron, és ott eszedbe jut,

hogy testvérednek valami panasza van ellened: hagyd ott az adományodat az oltár előtt, és először menj, békülj ki testvéreddel, s csak akkor menj és ajánld fel adományodat.” (Mt 5, 23-24) Akivel rossz, haragos viszonyban vagyunk, annak sem adhatunk igazán ajándékot addig, amíg ki nem békülünk vele. Hogyan is növekedhetne közöttünk a szeretet, addig, amíg haragot hordozunk a szívünkben?

Karácsonykor azt ünnepeljük, Aki „értünk emberré lett”, feltétel nélkül nekünk adta önmagát. Ahhoz, hogy ez az ajándék elérje célját, *nekünk is be kell fogadnunk Őt.* „Karácsony misztériuma akkor teljeseedik bennünk, amikor Krisztus alakot vesz fel bennünk. ...Az emberi nem Teremtője emberi lelket és testet öltött,...istenségének részesévé tett minket.” (KEK 526) Az adventi várakozás szeretne felkészíteni bennünket ezen Ajándék befogadására, nyitottá tenni minden felénk irányuló szeretet, ajándék befogadására.

Törekedjünk arra, hogy *helyesen tudjuk elfogadni a másoktól kapottakat.* Lássuk meg mindig az ajándék mögött magát az ajándékozót. Nem csupán egy ajándéktárggyal lettünk ugyanis gazdagabbak, hisz szeretetet kaptunk, hanem magával az ajándékozóval. Ezt a szeretetteljes gesztust köszönjük meg, amikor örömmel vesszük át az ajándékot. Nagyon fájó lehet, ha örömeinket palástoljuk, ha ügyetlenségből, tapintatlanságból nem bontjuk ki az ajándékot, vagy ha csak formális köszönetet mondunk. Amikor az ajándékot méltányoljuk, megindítjuk a szeretet-áramlást, és ekkor leszünk igazán megajándékozottá.

Karácsonykor ajándékot szoktunk cserélni. Milyen szép ilyenkor, ha teljesen *egységbe olvad az ajándékozó és az ajándékozott,* megmarad az őszinte találkozás örömteli ajándéka. Gondoljunk csak a samariai asszony esetére, (vö. Jn 4,10) amikor rádöbbsent, hogy ajándékot kapott, amikor Valaki tőle vizet kért inni! Meglepetése csak fokozódott, amikor megtudta, hogy a kútvizért cserébe újabb ajándékot, és pedig élő vizet kap. Megindult a szeretet áramlása! Az asszony, aki nem is tudta, hogy Valaki öröktől fogva szereti, egyre jobban kezdte szeretni Őt. Neki adta magát azzal, hogy hírt vitt róla, hallgatókat toborzott Neki. A folyamatot elindító ajándék értéke még ott, a sivatag szélén sem volt jelentős: néhány korty víz.

Sokszor nehéz az embernek magát elajándékozni, és nehéz a másikat elfogadni. Nehéz a másoknak időt adni, amikor magunknak sincs semmire elég időnk. Nehéz a mások néha terhes, jóakarató szorgoskodását elviselni, amikor úgy érezzük, felesleges az, amit tesznek. Nehéz jószívvel elfogadni azt az ajándékot, amelyről sejtjük, hogy viszonzásra várva adták nekünk. Nehéz őszintén viszonzni a nem őszinte szívvel adott ajándékot.

A legnagyobb karácsonyi ajándék már *elérkezett és mégis eljövendő,* mint ahogy szeretteink is már közeleiek és mégis távoliak. Abban, hogy a Karácsonykor a minket önmagával megajándékozó Szentháromságos Istent befogadhassuk, és megajándékozók lehessünk, segítségünkre lehet a bűnbánat, az adventi gyertyagyújtás, a Rorate, a Szállást keres a Szent Család ájtatossága. Milyen emlékün, tapasztalatunk van ezekről? Kezdeményezzétek, hogy a családban a generációk együtt gyűjtsanak gyertyát az adventi koszorún, vagy egy-egy csoporton belül egymás otthonába látogatva tegyék ugyanezt. Osszátok meg egymással az ünnepi készülétről, az ajándékozás adásának és fogadásának kultúrájáról, ajándékozási szokásaitokról szerzett tapasztalataitokat: mikor szerzitek be az ajándékot, mi a véleményetek arról, ha ajándék helyett valaki pénzt ad? Adjatok ötleteket egymásnak: hogyan tudtok formális ajándék helyett személyre szabott ajándékot adni. Hogyan tervezitek, szervezitek a karácsonyi üdvözlétváltást, miben látjátok annak lényegét? Elevenítsetek fel eseteket, amikor valaki azzal szerzett nektek örömet, ahogyan elfogadta ajándékotokat. Beszéljétek meg a családban, közösségetekben, rokoni és baráti körben, hogyan járulhattok hozzá a köreitekben lévő haragosok kibéküléséhez!

Beszélgessetek, gondolkozzatok, és legyetek egymás számára ajándékká!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke